

A LUCIFER-FÉLE LÁZADÁSBÓL EREDŐ PROBLÉMÁK

AZ EVOLÚCIÓS ember nehezen tudja megérteni a rossz, a bűn és a gonoszság jelentőségét és nehezen tudja megragadni azok jelentéstartalmát. Az ember felfogása túl lassú annak felismeréséhez, hogy az egymás éles ellentétét alkotó tökéletesség és tökéletlenség magvábanvaló rosszat hoz létre; hogy az összeütköző igazság és hamisság zavart keltő vétket terem; hogy a szabad akaratú választást lehetővé tevő isteni adomány a bűn és az igazságosság elkülönülő területeinek megjelenését eredményezi; hogy az isteniség állhatatos követése az Isten országához vezet el, s ez szemben áll annak folytonos elutasításával, mely pedig a gonoszság területeire visz.

² Az Istenek sem rosszat nem teremtenek, sem nem engedélyezik a bűnt és a lázadást. A magvábanvaló rossz az idővel együtt létezik az olyan világegyetemben, mely a tökéletességi jelentéstartalmak és értékek különböző szintjeit foglalja magába. A bűn minden olyan területen magvában jelen van, ahol tökéletlen lények a jó és a rossz közötti választás képességével rendelkeznek. Éppen hogy az igazság és a hamisság, a tény és a valótlanság jelenléte az, ami a vétek lehetőségét magában hordozza. A bűnt a rossz szándékos választása jelenti; az igazság szándékos elutasítása a vétek; a bűn és a vétek következetes gyakorlása pedig a gonoszság.

1. IGAZ ÉS HAMIS SZABADSÁG

¹ A luciferi lázadásból eredő összes kellemetlen probléma közül egyből sem fakadt több nehézség, mint abból, hogy az éretlen evolúciós halandók nem képesek különbséget tenni az igaz és a hamis szabadság között.

² Az igaz szabadság a korszakokon át mutatott törekvés, és az evolúciós fejlődés jutalma. A hamis szabadság az időbeli vétek és a térbeli rossz jelentette ravasz mesterkedés. A tartós szabadság az igazságosság — az értelem, az érettség, a testvériesség és a méltányosság — valóságában mutatkozik meg.

³ A szabadság a mindenségrendi létezés önpusztító eljárása akkor, ha annak mozgatója értelemhiányos, korlátlan és ellenőrizetlen. Az igaz szabadság egyre szorosabban kötődik a valósághoz és mindig tekintettel van a társadalmi igazságosságra, a mindenségrendi méltányosságra, a világegyetemi testvériességre és az isteni kötelezettségekre.

⁴ A szabadság öngyilkos, ha elszakad az anyagi igazságosságtól, az értelmi méltányosságtól, a társadalmi türelmtől, az erkölcsi kötelestől és a szellemi értékektől. A szabadság nem létezhet a mindenségrendi valóságtól függetlenül, és az összes személyiségi valóság az isteniségszónyának mértékével áll arányban.

⁵ A zabolátlan saját akarat és a szabályozatlan önkifejezés egyenlő a legteljesebb önzőséggel, a nem-istenszerűség

csúcsával. A sajátlényeg társított és egyre kiteljesedő meghódítása nélkül a szabadság nem más, mint az önös halandói képzelgés egyfajta koholmánya. A saját indíttatású szabadság fogalmi vágyalom, keserves csalódás. A szabadság ruhájába bújtatott szabadosság a nyomorúságos szolgaság előfutára.

⁶ Az igaz szabadság a valódi öntisztelet társa; a hamis szabadság az önimádat elválaszthatatlan kísérője. Az igaz szabadság az önuralom gyümölcse; a hamis szabadság önérvényesítésből eredő önteltség. Az önuralom önzetlen szolgálathoz vezet; az önimádat a mások kizsákmányolása felé visz, mert az ilyen, hibát vétő egyén önmagát felmagasztalva hajlamos a helyes utat feláldozni azért, hogy jogtalan hatalmat birtokoljon társai felett.

⁷ ¶ Még a bölcsesség is csak akkor isteni és biztonságos, ha annak hatóköre mindenségrendi és mozgatója szellemi.

⁸ ¶ Nincs nagyobb vétek, mint az a fajta önbecsapás, amikor az értelmes lények más lények feletti hatalom megszerzésére törekednek e személyek természetes szabadságától való megfosztása céljából. Az emberi méltányosság arany szabálya kiált minden ilyen megtévesztés, méltánytalanság, önzőség és igazságtalanság ellen. Csak az igaz és valódi szabadság lehet összhangban a szeretet uralmával és a környöltes segédkezéssel.

⁹ Hogy merészeli a saját akaratlanul rendelkező teremtmény társainak jogait csorbítani a személyes szabadság nevében, amikor a világegyetem Legfőbb Urai is irgalmas tiszteletet tanúsítanak az akarat ezen előjogai és a személyiség kibontakozási lehetőségei iránt! A feltételezett személyes szabadságának gyakorlása során egyetlen lénynek sincs joga a létezés azon előjogától bármely másikat megfosztani, mely előjogokat a Teremtők adományoztak és amelyeket a hozzájuk hű társak, beosztottak és alárendelték is kellő tiszteletben tartanak.

¹⁰ Az evolúciós embernek tán zsarnokokkal és elnyomókkal kell megküzdenie az anyagi szabadságáért a bűn és a gonoszság világán vagy a kezdetleges, fejlődő szférákon az első időkben, de nem így van ez a morontia világokon vagy a szellemszférákon. A háborúskodás a korai evolúciós ember öröksége, viszont a rendesen fejlődő polgárosodott társadalmak világain a testi küzdelem, mint a faji félreértések kiküszöbölésének módja, már réges-régen hitelét veszítette.

2. A SZABADSÁG ELRABLÁSA

¹ Az Isten a Fiúval közösen és a Szellemben tervezte meg az örökkévaló Havonát, és azóta rendelkezésre áll a teremtésben való, mellérendeltségi viszonyon alapuló közreműködés örök mintája — a megosztozás. A megosztozás e mintája alkotja az eredeti formatervet Isten minden Fia és Leánya számára, akik abból a célból mennek ki a térbe,

hogy kísérletet tegyenek az örök tökéletességű központi világegyetem másolatának létrehozására az időben.

² Minden fejlődő világegyetem minden teremtménye, aki az Atya akaratának megcselekedésére vállalkozik, arra rendeltetett, hogy a téridő Teremtők társává váljon a tökéletesség élményelvi elérésének csodálatos kalandjában. Ha ez nem így volna, akkor az Atya aligha ruházta volna fel e teremtményeket teremtői szabad akaratával, és nem is lakozna bennük, nem lépne velük tényleges közösségre az ő saját szelleme révén.

³ ¶ Lucifer dőresége abban állt, hogy megkísérelte a megcselekedhetetlent, hogy lerövidítse az időt egy élményelvi világegyetemben. Lucifer büntette az volt, hogy előre kitervelten minden személyiséget meg akart lopni a Sataniában, hogy alattomban le akarta rövidíteni a teremtményi személyes részvételt — a szabad akaratú részvételt — abban a hosszú, evolúciós küzdelemben, melynek célja a fény és élet állapotának elérése mind egyénileg, mind pedig csoportosan. E cselekedetével a csillagrendszerek egykori Fejedelme a saját akarata szerinti időleges célt közvetlenül az isteni akarat azon örök céljával állította szembe, mely a minden személyiség számára megadott szabad akaratban megnyilvánult. A luciferi lázadás tehát azzal fenyegetett, hogy a Satania csillagrendszer szabad akaratú rendelkező, felemelkedő és szolgáló lényeit a lehető legnagyobb mértékben megfosztja a szabad választás lehetőségétől — olyan fenyegetés volt ez, mely mindörökké megfosztott volna minden egyes ilyen lényt attól a felkavaró tapasztalástól, hogy valami személyessel és különlegessel járulhatnak hozzá az élményelvi bölcsesség ama lassan megjelenő nagy művéhez, mely egykor majd mint a tökéletessé tett Satania csillagrendszer fog létezni. A szabadság álruhájába öltöztetett Lucifer-féle nyilatkozat az értelem számára világosan megmutató, óriási fenyegetést jelentett, mert a személyes szabadság elrablását célozta és ráadásul olyan mértékben, melyhez fogható eddig csupán kétszer fordult elő a Nebadon történelme során.

⁴ Röviden, amit Isten az embereknek és az angyaloknak adott, azt Lucifer el akarta venni, nevezetesen, azt az isteni előjogot, hogy a saját végzetük megalkotásában és a lakott világokból álló eme helyi csillagrendszer sorsának alakításában részt vehessenek.

⁵ ¶ Az egész világegyetemben egyetlen lénynek sincs jogos szabadsága arra, hogy bármely más lényt az igaz szabadságtól, a szeretni és a szeretve lenni jogától, az Isten imádatának és a társak szolgálatának előjogától megfosson.

3. AZ IGAZSÁG ELJÖVETELÉNEK KÉSLEKEDÉSE

¹ Az evolúciós világok saját akaratú bíróját, erkölcsi teremtményeit mindig foglalkoztatja az az át nem gondolt kérdés, hogy vajon a végtelenül bölcs Teremtők miért engedik meg a rossz és a bűn létét. Nem értik meg, hogy mindkettő szükségszerű, ha a teremtmény valódi szabadságot kap. A fejlődő ember vagy a csodás angyal szabad

akarata nem pusztán bölcséleti fogalom, jelképes eszménykép. A jó és a rossz közötti választásra való emberi képesség világegyetemi valóság. A szabadság, hogy önmaga választhasson, a Legfőbb Urak adottsága, és ők nem engedik meg bármely lénynek vagy lények csoportjának, hogy a tágas világegyetemben akár egyetlen személyiséget is megfossszanak ettől az istenadta szabadságtól — még azt sem engedik meg, hogy az ilyen félrevezetett és tudatlan lények e rosszul értelmezett személyes szabadságot élvezzék.

² Bár a rosszal (bűnnel) való tudatos és teljes azonosulás egyenlő a nemléttel (a megszűnéssel), a bűnnel való ilyesféle személyes azonosulás időpontja és a büntetés végrehajtásának — a rossz szándékos befogadására önmagától adott válasznak — az időpontja között mindig lennie kell egy elegendően hosszú időtartamnak, mely lehetővé teszi az ilyen egyedi világegyetemi helyzet olyan megítélését, mely az összes érintett világegyetemi személyiségnek teljes mértékben megfelel és amely oly méltányos és oly igazságos, hogy azt még maga a bűnös is elfogadja.

³ Ha azonban e világegyetemi lázadó az igazság és a jó-ság valósága ellenére elutasítja az ítélet elfogadását, és ha a vádlott a szívében meglátja az ítélet igazságosságát, de elutasítja annak beismerését, akkor a Nappalok Elődeinek mérlegelése szerint a büntetés kiszabása elhalasztódhat. És a Nappalok Elődei elutasítják bármely lény megsemmisítését mindaddig, amíg minden erkölcsi érték és az összes szellemi valóság kihuny mind a gonosztevőben, mind pedig az ő támogatóiban és a vele esetleg rokonszenvezőkben.

4. A KÖNYÖRÜLET MIATTI IDŐBELI KÉSLEDELEM

¹ Egy további, némileg összetettebb magyarázatot igénylő probléma a Norlatiadek csillagvilágban azzal függ össze, hogy Lucifer, Sátán és a bukott hercegek számára miért engedélyezték a kártevést oly sokáig, mielőtt elfogták, őrizetbe vették és elítélték volna őket.

² A szülők, akik gyermeket szültek, illetőleg neveltek jobban megértik, hogy Mihály, a Teremtő-anya miért késlekedik elítélni és elpusztítani a saját Fiait. Jézus története a tékozló fiúról jól példázta, hogy a szerető atya miként képes oly sokáig várni a tévelygő gyermek megtérésére.

³ Maga a tény, hogy egy gonosztevő teremtmény képes ténylegesen is a rosszat választani — bűnt elkövetni — a szabad akarat tényét tükrözi és teljes mértékben igazol bármely hosszúságú késedelmet az igazságosságnak való érvényszerzésben, feltéve, hogy a kiterjesztett irgalom előmozdítja a megbánást és a jó útra térést.

⁴ ¶ Lucifer rendelkezett azoknak a szabadságoknak a többségével, melyeket keresett; a többbit a jövőben kapta volna meg. Mindeme becses képességek elvesztek azáltal, hogy teret engedett a türelmetlenségnek és engedett azon vágyának, hogy azt birtokolja, amire éppen törekszik és hogy úgy birtokolja azt, hogy közben a világegyetemek mindenségét alkotó minden más lény jogai és szabadságai tiszteletben tartásával járó minden kötelezettséggel dacol.

Az erkölcsi kötelezettségek velünk születettek, isteniek és egyetemesek.

⁵ ¶ Számos okát ismerjük annak, hogy a Legfőbb Urak miért nem pusztították vagy fogták el azonnal a luciferi lázadás vezetőit. Bizonyára vannak egyéb és talán jobb okai is, melyeket mi sem ismerünk. Az igazságnak való érvényszerzésben megmutatkozó eme késelem könyörületes oldalát a nebadoni Mihály személyesen alakította ki. E Teremtő-atyának a tévelygő Fiai iránt mutatott ragaszkodásának hiányában teljes egészében a felsőbb-világegyetemi legfelsőbb igazságosság érvényesült volna. Ha azalatt történt volna a luciferi lázadáshoz hasonló esemény a Nebadonban, amíg Mihály megtestesült alakban az Urantián tartózkodott, akkor a rossz e pártolóit azonnal és véglegesen megsemmisítették volna.

⁶ A legfelsőbb igazság akkor érvényesülhet azonnal, ha isteni irgalom nem késlelteti. Azonban az idő és a tér gyermekeinek ajánlott könyörületes segédkezés mindig gondoskodik erről az időbeli késelelemről, arról a kegyelmi időközről, mely a vetés és az aratás között eltelik. Ha jó a vetés, akkor ez az időtartam gondoskodik a jellem kipróbálásáról és épüléséről; ha a vetés rossz, akkor e kegyelmi késelem időt ad a megbánásra és a jó útra térésre. A gonosztevők elítélésében és kivégzésében megmutatkozó időbeli késelem a hét felsőbb-világegyetembeli irgalmas segédkezés eredendő sajátja. Az igazságosságnak a könyörületesség révén való eme korlátozása azt bizonyítja, hogy Isten a szeretet, és hogy e szerető Isten érvényesül a világegyetemekben és irgalommal alakítja az ő összes teremtményének végzetét és végzi megítélésüket.

⁷ Az időbeli kegyelmi késlekedés a Teremtők szabad akarata szerint való. A világegyetemben jó származik e türelmes eljárásból a bűnös lázadók ügyének elbírálása során. Míg teljesen igaz, hogy jó nem származhat rosszból arra, aki rosszat tervez és művel, azonban az is éppen úgy igaz, hogy minden dolog (beleértve a rosszat, mégpedig a magábanvalót és a megnyilvánultat egyaránt) együtt munkálkodik az összes olyan lény javára, aki ismeri Istent, szereti megcselekedni az ő akarát, és az ő örökkévaló tervének és isteni céljának megfelelően emelkedik felfelé, a Paradicsomra.

⁸ De e kegyelmi késelelmek nem végláthatatlanok. A luciferi lázadás megítélésében megnyilvánuló hosszú késelem (legalábbis, ha az időt urantiai léptékekkel mérjük) ellenére feljegyezhetjük, hogy e kinyilatkoztatás kivitelezésének időtartama alatt a folyamatban lévő, Gábriel Lucifer *elleni* perének első meghallgatására az Uverszán sor került, és nem sokkal ezt követően a Nappalok Elődei rendelkeztek arról, hogy Sátánt azonnal zárják el a börtönvilágon, ahol Lucifert is tartják. Ezzel Sátánt megfosztották attól a lehetőségtől, hogy tovább látogassa a sataniai bukott világokat. Az irgalom jellemezte világegyetemben az igazságosság érvényesülése lehet ugyan lassú, ám annál bizonyosabb.

5. A KÉSLEKEDÉSBEN REJLŐ BÖLCSESSÉG

¹ Azon sok ok közül, melyeket ismerek arra vonatkozólag, hogy Lucifert és szövetségeseit miért nem tartóztatták le vagy ítélték el hamarabb, az alábbiak közreadására kaptam engedélyt:

² 1. Az irgalom megköveteli, hogy minden rossztevő számára elégséges idő álljon rendelkezésre ahhoz, hogy határozott és teljesen felvállalt álláspontot alakítson ki a rossz gondolatairól és bűnös cselekedeteiről.

³ ¶ 2. A legfelsőbb igazságosságot az Atya szeretete uralja; ennélfogva az igazságosság sohasem pusztítja el azt, amit az irgalom megmenthet. A mentesülés elfogadásához minden gonosztevőnek adatik idő.

⁴ ¶ 3. Egyetlen odaadó apa sem sietteti a beígért büntetést a családja vétkező tagjának. A türelem nem működhet az időtől függetlenül.

⁵ ¶ 4. Bár a rossz cselekedet mindig kárára van a családnak, a bölcsesség és a szeretet arra inti a jó gyermekeket, hogy legyenek türelmesek a vétkező testvérrel szemben azalatt az idő alatt, melyet a szerető atya adott neki arra, hogy a rossz útjának vétkeit belássa és a mentesülést elfogadja.

⁶ ¶ 5. Függetlenül attól, hogy Mihály milyen magatartást tanúsított Luciferrel szemben, függetlenül attól, hogy ő volt Lucifer Teremtő-atyja, nem a Teremtő Fiú hatáskörébe tartozott a hitehagyott Csillagrendszer Fejedelmének végleges megítélése, mert Mihály akkor még nem teljesítette az alászállási létpályáját, s még nem tett szert korlátlan hatalomra a Nebadonban.

⁷ ¶ 6. A Nappalok Elődei azonnal megsemmisíthették volna e lázadókat, azonban ők ritkán végeztek ki rossztevőket teljes meghallgatás nélkül. Ebben az esetben nem voltak hajlandók Mihály döntéseit felülbírálni.

⁸ ¶ 7. Nyilvánvaló, hogy Immanuel tanácsolta Mihálynak, hogy ne kerüljön közvetlen összeütközésbe a lázadókkal és engedje a lázadást az önpusztítás természetes útján végighaladni. És a Nappalok Szövetségének bölcsessége a paradicsomi Háromság egyesült bölcsességének időbeli tükröződése.

⁹ ¶ 8. A Nappalok Hűséges Követője az Edentián az tanácsolta a Csillagvilági Atyáknak, hogy engedjék a lázadókat szabadon cselekedni egészen a végsőig annak érdekében, hogy mindez gyökerestül kiirtsza az e gonosztevők iránti együttérzést a Norlatiadek minden jelenlegi és jövőbeli létpolgárának szívéből — legyenek ők halandók, morontiaák vagy szellemteremtények.

¹⁰ ¶ 9. A Jerusemen az orvontoni Legfőbb Végrehajtó személyes képviselője azt tanácsolta Gábrielnek, hogy teljesen adja meg a lehetőséget minden élő teremtménynek arra, hogy a Lucifer-féle Szabadság-nyilatkozattal kapcsolatos dolgokban ki-kialakíthassa a saját, végső álláspontját. Mivel a lázadás következményeinek kérdése felvetődött, Gábriel paradicsomi veszélyhelyzeti tanácsadója előadta, hogy amennyiben a Norlatiadek összes teremtménye nem kapja meg ezt a teljes és szabad lehetőséget, akkor a paradicsomi zárlatot ki kellene terjeszteni az összes ilyen

langyos vagy kétségek gyötörte teremtményre a teljes csillagvilág elleni önvédelem érdekében. Ahhoz, hogy a Norlatiadek lényei előtt nyitva maradjon a felemelkedés paradicsomi ajtaja, szükséges volt gondoskodni a lázadás teljes kifejlődéséről és biztosítani kellett, hogy az összes teremtmény egyértelmű magatartást tanúsítson, bárhogyan is érintett a fejleményekben.

¹¹ ¶ 10. A szalvingtoni Isteni Segédkező harmadik önálló nyilatkozatában elrendelte, hogy semmi olyat ne tegyenek, amely csak félig hozza el a gyógyulást, ami gyáván elnyomja, illetőleg egyéb módon elrejtja a lázadók vagy a lázadás gyalázatos képét. Az angyali seregeket utasította, hogy a bűn kifejeződésének teljes kifejlésével és korlátlan lehetőségével, mint a leghamarabb célravezető módszerrel éljenek, mely elhozza a rossz és a bűn jelentette szörnyűségből való tökéletes és végleges felgyógyulást.

¹² ¶ 11. Egykori halandókból lett Fenséges Hírvivők-ből, valamint munkatársaikból veszélyhelyzeti tanácsot szerveztek a Jerusemen, melynek tagjai hasonló helyzetekben személyes tapasztalatokat szerzett, megdicsőült halandók voltak. Ők azon véleményüket közölték Gábriellel, hogy háromszor annyi lény fog rossz útra térni, ha kísérletet tesz erőszakos vagy más, mindent átfogó módon való fellépésre. A tanácsosok teljes uverszai testülete egységesen azt tanácsolta Gábrielnek, hogy engedje a lázadást kifutni a maga természetes pályáján, még akkor is, ha egymillió évet vesz is majd igénybe a következmények felszámolása.

¹³ ¶ 12. Az idő, még az idő világegyetemében is, viszonylagos: Ha egy átlagos élettartamú urantiai halandó világméretű felfordulást okozó bűncselekményt követne el, és ha elfogják, elítélik majd kivégzik két-három nappal a büntett elkövetése után, akkor ez vajon hosszú időnek tűnik számotokra? És ez még mindig jobban összevethető lenne Lucifer élettartamával, még ha az ő elítélése, mely most kezdődött, százezer urantiai év alatt sem zárulna le. Az Uverszáról nézve, ahol az ügy vizsgálása folyik, e viszonylagos időbeli csúsztatást jellemezhetnénk úgy, hogy azt mondjuk, hogy Lucifer ügye a büntett elkövetése után két és fél másodperccel került a bíróság elé. Paradicsomi nézőpontból pedig az ítékezés egyszerűen zajlik az elkövetéssel.

¹⁴ ¶ Még ugyanennyi egyéb olyan oka is van annak, hogy a luciferi lázadást nem állították le erőszakosan, mely okokat ti részben megérthetnétek, én azonban nem kaptam engedélyt a közlésükre. Tájékoztatlak benneteket, hogy az Uverszán mi negyvennyolc okát tanítjuk annak, hogy miért engedtetik meg a rossznak, hogy a saját erkölcsi csődjének és szellemi kihunyásának teljes pályáját befussa. Nem kétlem, hogy még ugyanennyi további ok is létezik, melyekről nekem fogalmam sincs.

6. A SZERETET DIADALA

¹ Bármekkora nehézségekkel is találják szembe magukat az evolúciós halandók akkor, amikor a luciferi lázadást meg akarják érteni, világosan látnia kell minden értelmes gondolkodónak, hogy a lázadókkal való bánásmódban az

isteni szeretet érvényesül. A lázadókra kiterjesztett szeretetteljes kegyelem láthatóan számos ártatlan lényt is megpróbáltatások és gyötrelmek elé állított, azonban mindegyik összezavart személyiségek bizton számíthatnak arra, hogy a végtelenül bölcs Ítézők könyörületesen és igazságosan szabják ki a végzetüket.

² Mind a Teremtő Fiaikat, mind pedig a paradicsomi Atyát szeretet vezérli az értelmes lényekkel való minden cselekedetükben. Lehetetlen megérteni a világegyetemi vezetők által a lázadókkal és a lázadással — a bűnnel és a bűnösökkel — szemben tanúsított magatartás sokféle szakaszát, hacsak nem emlékezünk arra, hogy Isten mint Atya az emberiséggel való minden isteniségi bánásmódban megelőzi az Istenség-megnyilatkozás minden egyéb szakaszát. Emlékezni kell arra is, hogy a paradicsomi Teremtő Fiaikat teljes mértékben a könyörületeség vezérli.

³ ¶ Ha egy nagy család gyöngéd atya úgy dönt, hogy irgalmat mutat valamely, elszomorító rosszcselekedetben vétkes gyermeke iránt, akkor igencsak lehetséges, hogy az irgalom kiterjesztése e helytelenül cselekvő gyermekre átmenetileg nehézségeket jelent a többi, helyesen viselkedő gyermek számára. Az ilyen fejlemények elkerülhetetlenek; e kockázat elválaszthatatlanul jelen van abban a valós helyzetben, melybe egy szerető atya és a család mint csoport egyik tagja kerül. A család minden egyes tagjának előnyére válik az összes többi családtag helyes viselkedése; hasonlóképpen mindegyik családtagnak szükségképpen szenvednie kell a többi családtag helytelen viselkedéséből eredő közvetlen, időbeli következményektől. A családok, a csoportok, a nemzetek, a fajok, a világok, a csillagrendszerek, a csillagvilágok és a világegyetemek egyediséggel bíró társas viszonyok; és ezért bármely ilyen csoport, legyen az nagy vagy kicsi, minden tagja élvezi és szenved a adott csoport minden más tagja jó és rossz cselekedeteinek következményeit.

⁴ Egy dolgot azonban tisztán kell látni: Ha úgy alakul is, hogy el kell viselnetek ama bűn rossz következményeit, melyet a családok valamely tagja, valamely állampolgár vagy valamely halandó embertársatok elkövetett, legyen annak színtere akár csillagrendszerbeli vagy más helyszínről lázadás — függetlenül attól, hogy mit kell elszenvednetek a közvetlen vagy idegen társaitok vagy feljebbvalóitok rosszcselekedeteinek következtében — akkor is egészen és örökmód bizonyosak lehettek abban, hogy e gyötrelmek csak átmenetiek. A helytelen cselekvésből eredő eme testvéri következmények a csoportban sohasem veszélyeztethetik az örök lehetőségeiteket, illetőleg a legkisebb mértékben sem foszthatnak meg benneteket a Paradicsomra való felemelkedésnek és az Isten elérésének isteni jogától.

⁵ És a lázadás bűnével mindig együtt járó ezen megpróbáltatásokért, késedelmekért és csalódásokért ellentételezés jár. A luciferi lázadás számos értékes folyamánya közül, melyeket egyáltalán nevesíteni lehet, én csak azon halandó felemelkedők, a jerusemi létpolgárok kiteljesedett létpályájára hívom fel a figyelmet, akik, lévén, hogy ellenálltak

a bűnös álokoskodásoknak, előreléptek, s a jövőben Fenséges Hírvivők válhatnak belőlük, a rendünk társaivá lehetnek. Minden lény, aki kiállta a rossz mellékesemények próbáját, ezzel azonnal előbbre lépett az igazgatási ranglétrán és elősegítette a saját szellemi növekedését.

⁶ ¶ A luciferi felkelés először teljes sorscsapásnak tűnt a csillagrendszer és a világegyetem számára. Azonban az előnyök is fokozatosan megmutakoztak. A csillagrendszer időben mért huszonötezer év (urantiai időben ez húsz ezer évet jelent) elteltével a melkizedek tanítani kezdtek arról, hogy a luciferi dőreségből származó jó egyensúlyba került az abból eredő rosszal. A rossz összessége akkortájt már majdnem állandósult, és csak néhány elszigetelt világon növekedett tovább, míg a jótékony folyamatok tovább sokszorozódtak és terjedtek szerte a világegyetemben és a felsőbb-világegyetemben, sőt még a Havonában is. A melkizedek most azt tanítják, hogy a sataniai lázadásból származó jó több mint ezerszerese az összes rossznak.

⁷ De a rossztéményekből ilyen bőséges és jótékony termést aratni csakis a Lucifer feletteseinek bölcs, isteni és irgalmas magatartása révén volt lehetséges, mely vezetők sora az edentiai Csillagvilági Atyáktól a paradicsomi Egyetemes Atyáig húzódik. Az idő múlásával bővült a luciferi dőreségből származó jó dolgok köre; és mivel a megbüntető rossz teljes kifejlődése viszonylag rövid idő alatt ment végbe, ezért nyilvánvaló, hogy a végtelenül bölcs és előrelátó világegyetemi vezetők bizonyosan minél hosszabbra akarják nyújtani azon időszakot, amely alatt az egyre sokasodó jótékony következményeket arathatják. Eltekintve attól a számos további indoktól, mely a sataniai lázadók letartóztatását és elítélését késleltette, e nyereség önmagában is elegendő lett volna annak megmagyarázásához, hogy e bűnösöket miért nem fogták el előbb és miért nem ítélték el és semmisítették meg korábban.

⁸ A rövidlátó és idő-korlátolta halandói elméknek nem illik bírálniuk a világegyetemi ügyek előrelátó és végtelenül bölcs intézőinek időbeli késlekedését.

⁹ Az efféle problémákat feszegető emberi gondolkodás

egyik tévedése abban a felfogásban mutatkozik meg, hogy minden evolúciós halandó valamely fejlődő bolygón a paradicsomi létpályán való haladást választaná, ha a bűn nem sújtotta volna a világukat. A továbbélés elutasításának képessége azonban nem a luciferi lázadás óta van meg. A halandó ember mindig is rendelkezett a paradicsomi létpálya melletti szabad döntés képességével.

¹⁰ ¶ Amint egyre feljebb juttok a túlélési tapasztalásban, úgy egyre jobban kitérítjük világegyetemi fogalmaitokat és szélesítjük a jelentéstartalmak és értékek látómezejét; és így képesek lesztek jobban megérteni, hogy az olyan lényeknek, mint Lucifer és Sátán miért engedték meg, hogy folytassák a lázadást. Azt is jobban megértitek majd, hogy végleges (ha nem azonnali) jó származhat az idő-korlátolta rosszból. Miután eljutottatok a Paradicsomra, ténylegesen megvilágosít és megnyugvással tölt el benneteket, amikor a szuperáfi bölcselők vitáiból megértitek a világegyetemi működés e mélyen gyökerező problémáit. De kétféle, hogy akár majd akkor is teljesen elégedettek lesztek a válaszokkal. Én legalábbis nem voltam az, amikor eljutottam a világegyetemi bölcsélet csúcsára. Nem értettem meg teljesen ezen összetett dolgokat egészen addig, amíg fel nem vétettem a felsőbb-világegyetemi igazgatási feladatokat ellátók közé, ahol tényleges tapasztalatokon keresztül szert tettem a megfelelő fogalmi képességekre ahhoz, hogy megérthessem a mindenségrendi méltányosság és a szellemi bölcsélet efféle sokrétű problémáit. Amint a Paradicsom felé emelkedtek, egyre jobban megtanuljátok, hogy a világegyetemi igazgatás számos nehézsége csakis a teljesebb élményelvi képességek megszerzését és a teljesebb szellemi rálátás elsajátítását követően érthető meg. A mindenségrendi bölcsesség alapvető fontosságú a mindenségrendi helyzetek megértéséhez.

¹¹ [Közreadta egy, az idő világegyetemeiben lezajlott első csillagrendszeri lázadás élményelvi túlélője, jelenleg az orvontoni felsőbb-világegyetemi kormányban működő Fenséges Hírvivő, aki e tárgyban a szalvingtoni Gábrriel felkérésére működött közre.]